

[Udenrigsministeren]

det sociale område? Der kan jeg henlede hr. Ivar Nørgaards opmærksomhed på et af de bilag, som jeg er sikker på han har studeret med interesse, nemlig bilaget om socialforordningen. Den hedder nr. 1408, og den handler om sociale ydelser. Den giver EFTA-borgere samme rettigheder som EF-borgere, og i betragtning af at man ikke ganske kan afvise, at det kan medføre visse udgifter i forbindelse med – som hr. Ivar Nørgaard rigtigt påpegede det – ikkenordiske EFTA-lande, så har vi for at være på den sikre side sagt, at der kan være visse finansielle virkninger dér; men jeg tror altså ikke, de bliver store.

I øvrigt er jeg glad for tilsagnene om en hurtig behandling af lovforslaget. EØS-aftalen er jo udtryk for en møjsommeligt etableret balance imellem de forskellige landes og parter interesser, og dér har ingen fået alle deres ønsker tilgodeset; danske interesser er da heller ikke blevet tilgodeset fuldt ud. Jeg kan nævne, at regeringen ved førstkomende lejlighed vil forsøge at få skabt resultater bag de liberaliseringsmålsætninger på især landbrugsområdet, som er i aftalen. Regeringen vil også være åben over for en yderligere udbygning af samarbejdet inden for EØS-aftalens rammer.

Det er jo en kendt sag, at vi fra dansk side har presset på for at få denne aftale på plads, og det er ikke alene på grund af hensynet til det danske erhvervsliv, men også ud fra overordnede politiske hensyn, for regeringen betragter denne aftale som et vigtigt middel til at få EFTA-landene og jo ikke mindst de nordiske lande knyttet tættere til den europæiske integration. Det er en klar dansk interesse at få knyttet de andre nordiske lande så tæt som muligt til den europæiske integration, og det er da også en klar styrke for et fælles Europa, at der her opstår et parløb mellem EF og EFTA.

Som flere ordførere har været inde på, betragter et flertal af EFTA-landene denne aftale som et helt afgørende skridt i retning af fuldt medlemskab af EF. Der er allerede nu ansøgninger om medlemskab fra Sverige, Finland, Østrig og Schweiz; senere på måneden må man antage, at der kommer en ansøgning fra Norge. På den baggrund får EØS-aftalen jo karakter af et overgangsarrangement, men er – bør det siges – et meget vigtigt skridt på vejen mod et fællesskab, der med tiden gerne skulle komme til at bestå af alle demokratiske lande i

Europa. Der er for regeringen ingen tvivl om, at EØS-aftalen i høj grad vil medvirke til at lette denne udvikling.

Ivar Nørgaard (S):

Alle ordførere har været indstillet på, at vi skal give lovforslaget en hurtig behandling i Markedsudvalget, sådan at vi kan få tredje behandling så betids, at det i hvert fald vil komme til at gælde for os, at vi er færdige, inden det skal træde i kraft 1. januar 1993. Derfor ville jeg mene, at det var mest hensigtsmæssigt, hvis vi allerede i dag kunne få klaret de spørgsmål, der måtte være.

Der har jo ikke været stillet andre spørgsmål end dem, jeg har rejst, så derfor vil jeg lige bede om, at udenrigsministeren besvarer et tilægsspørgsmål til mit spørgsmål om de andre landes ratificering: Hvis det nu forholder sig sådan – som det ser ud til – at man ikke bliver færdig i alle EFTA-lande før engang hen i 1993, måske endda først mod slutningen, eller måske ikke engang er færdig, når man har den midtvejskonference, som udenrigsministeren omtalte, betyder det så, at de af EFTA-landene, der har ratificeret, er undergivet det indre markeds bestemmelser hver for sig? Eller skal alle EFTA-landene have ratificeret, for at de kan have de samme rettigheder?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det er sådan, at for at EØS-aftalen kan træde i kraft, skal alle lande have ratificeret. Det er altså én for alle og alle for én-princippet.

I øvrigt kan jeg supplere det, jeg sagde før, med, at det ikke kun er Schweiz, der er en vis tvivl om, når man kigger på tidsplanen. I Østrig er der også en vis usikkerhed om, hvorvidt man kan nå at få vedtaget følgelovgivningen inden årsskiftet. Så det vil sige, det er en nærliggende risiko, at aftalen ikke kan træde i kraft pr. 1. januar.

Da er det så, der sker det, at man har den frist for ratifikationen, der hedder 30. juni 1993. Det er sidste frist, og efter det tidspunkt er aftalen så, at de kontraherende parter skal indkalde en diplomatisk konference for at undersøge situationen, hvis ikke alle har ratificeret.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):